

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGaan VAN HET-DELFTSCH STUDENTENCORPS

HOOFDREDACTEUR: H. SALM. GRIFFIER: G. H. W. MEEDER.

REDACT.: H.C.G. LANGEMEYER, H.E. WESTENBERG, F.P. VAN GRONINGEN, P. CROOCKEWIT, N.L. PRAK.
VERSCHIJNT WEKELIJKS, BEHALVE IN DE VACANIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER—
SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 8.— PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.35

ADVERTENTIE: PER VAK f 8.— (1/24 PAGINA). REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62 —
UITGAVE EN ADMINISTRATIE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — OUDE DELFT 66a
19^e JAARGANG 28 FEBRUARI 1947 16 BLZ. No 17

EEUWFEESTNUMMER

REDACTIONEEL

Naar aanleiding van het nummer, d.d. 19 Februari 1947, kregen wij waarachtig eenige reactie. Hierover is de Redactie zeer verheugd, immers elke weerklank doet haar goed; vanzelfsprekend waren deze opmerkingen van materialistische aard, van culinair, lucullatisch gehalte. Terstond werd de C. S. opgeroepen, maar deze commissie bleek te zijn opgeheven door gebrek aan S, zoodat eenige redactieleden zelf aan het werk gingen.

Als eerste punt hunner rapport kan genoemd worden, in antwoord op de vraag: „hoe bereidt men een zwijn?“, dat er geen kwestie meer zijn kan van het nuttigen van een zwijn. Het is al genuttigd (zie O.O. 19-2-47). Door de Redactie. Maar dan doet zich de bereidwilligheid van de redactieleden voor, die tot zichzelf spraken: „Nee, als al die reunisten er zijn, kan het toch zijn nut hebben eenige recepten te publiceren. Deze komen immers uit de practijk en zullen dus stellig de Spiegel hun vrouwen ter lezing overleggen“.

„Ris de Veau, ha, ha!“ zei de jongste.

„Pâte à rire,“ mompelde Aquarel, die toevallig op bezoek was. Het water liep hem uit de mond, toen hij het volgende recept las:

„Wildzwijnvleesch moet vóór 't bereiden eerst 2 uren staan in azijn en water, het moet besterven en het zuur hebben.“

„En het groenen?“ informeerde Aquarel, „weet jelui, dat men bij het groenen nooit mag snijden of hakken omdat de geur dan verloren gaat in het plankje. Daarom moet men pietersalie knippen.“

Het groenen is absoluut niet aan de orde“, sprak nu de griffier. . . . „het zwijnsprobleem treft men overal, zie de Bestuurszwijnen er maar op na.“

Escalopes de cochon à la Russe.

't Vleesch bruin praten in gekleurd spraakwater tot het begint te sputteren. Dan roepen: . . . en toevoegen 1 glas bier, 1 lepel, 2 aardappelen, nogmaals . . . Geef hierbij het negeren van de ontstelde omgeving en zoetzure peren.

„Zoetzure peren?“ vroeg belangstellend een Spiegelbeest.

„Daarvoor is weer een apart recept, dat ik hierbij voeg: Zoet-zure peren. Russisch gerecht bij wild.

Doe in een v. v. sch. al Uw educatie voeg toe 1 schep suiker en laat het indikken tot de bekende stroopdikte. Schenk het weg, nadat U hierin Uw „force of polite habit“ hebt gelegd.

Daarna kunt U kiezen tusschen peren als handelwijze of als zaken die U in Russische bruutheid opdiert. Garneeren met gehak, aspic, pickels, zoetzuur, tenslotte uit de vormen storten, de voorzaal uit, de lever malen, mengen, alles heet zeven nog een paar bischuiten, 1 Bombay-ui.

Leg er boven op in repen gesneden zwoerd en zijn hoedje.

Toch sprak het Zotje, dat met een scherp potloodje alles had genoteerd en hier en daar een persoonlijk nootje had toegevoegd, zooals bij Russisch *) in godsnaam geen politiek, mijne heeren! en bij Bombay een klein zinnetje **).

Bombasten eruit!, hoewel alle redactieleden hem het liefst het zwijgen oplegden.

„Appelleprak, ik heb nog een West Indisch zwijnepootje.“

Miroir de nuit, petit à la cochon.

„Pardon, face à nuit,“ zei Aquarel.

„Idioot, vase de nuit,“ vond de Griffier. och-gut-die-weet-ook-zooveel-van-Frankrijk en Hij heb soveel-blauw-koffie-bloed-in-den-Bosch-opgedaan.

„Hier volgt het recept; dat moet dienen een poot uit te trekken.

Goed inwrijven met gepeperde bedreigingen aan deuren, met schors, met automatische heffing; natuurlijk deze bewerking niet zonder voorschot. Rijp stoven en smoren in de gewelven der Societeit, waarna vanzelf het slijk der aarde tevoorschijn komt.

„Meestal moet er paprica bij,“ glunderde Aquarel.

„Wij hebben nog veel meer recepten verzameld“, merkten de redactieleden op, die zich met dat onderwerp hadden beziggehouden, „zullen we die maar niet allemaal publiceren? Er is blijkbaar nog wel belangstelling voor een Spiegelkookboek. Een ziekelijke belangstelling van den leek voor een hem ontoegankelijk terrein, waarvan ook indertijd de bundel van lichaamsgebreken zoo'n treffend voorbeeld was.

„Gut ja, lachte het Zotje, „is daar geen vervolg op?“

„Binnenkort komt er een deel over het Overeten, de Onpasselijkheid en de Overgave.“

„Laten we derhalve hier en daar in dit Lustrumnummer een receptje opnemen, dat de lezers kunnen uitknippen en opplakken. Geven we dan daarnaast een plakboek uit, dat we betitelen met „100 avonturen met de Phoe . . .“ 1847—1947.

„Hij is weer nix!“ bromde Aquarel.

„Maar die titel pakt te weinig, zoodat we het „gedenkboek“ zullen noemen. Dus dat gedenkboek kan men dan als plakboek gebruiken voor de menutjes.

Hiertegen protesteerde v. Gr. nog even zwakjes, maar het voorstel werd daarop aanvaard met één stem van He We tegen.

Zwijnsfeesteeuw.

Gigantisch filmproduct in zeven deelen naar de beroemde gelijknamige roman van de fameuze Bernhard E. Stuur. De inhoud van dit werk hoe brillant ook moet hier onbesproken blijven. Gaat het zien en ge zult vinden; dit kan niet naver-teld worden of besproken, dit kunt Ge alleen aanvoelen. We beperken ons daarom tot de zeven hoofdrolspelers en bespreken hen in functioneële volgorde.

Opmerkelijk is de belangwekkende mededeeling vooraf: Alle dieren en personen, zaken, gebeurtenissen, cafe's, societeiten enz. in deze film berusten niet op fantasie en houden verband met levende personen en dieren of bestaande zaken en voorvallen. Elke gelijkheid hieruit voortvloeiend is geheel ter verantwoording van de te scherp gekarakteriseerde dieren. De regisseur en de directie moeten principieel elke verantwoordelijkheid voor de inhoud afwijzen.

Het Holenzwijn (*sus scorfa erectus*). Dit voor zijn tijd vriendelijke dier met lange gestalte, donker haar, leeft omstreeks het tertiaire tijdperk en wordt dan ook tot de oudste vertegenwoordigers gerekent van het nog levende *sus scorfa*. Zijn herseninhoud is betrekkelijk gering en het verwondert dus niet dat hij het beeldschrift niet geheel machtig is.

In „De Spiegel” ter gelegenheid van de Nationale Feestdag vinden we een stukje van zijn poot op blz. 6, regel 47 v.b. linker kolom. Het is een oud stukje van twijfelachtige authenticiteit toch onmiskenbaar van het Holenzwijn of een zijner tijdgenooten gezien de larmoyante stijl.

Vorb. I. 51e regel v.b. „Het was anderhalf jaar geleden dat U deze Societeit binnentrad en voor de eerste maal Uw nederige oogen kon oprichten naar de trotsche fiere Vogel, die in alle rust Uw gedrag kon gadeslaan”. Stijltype: Tante Betje. Intelligentiecoëff.: 6e klas L.O. (let vooral op de typische fout: „die Uw gedrag kon gade slaan”, het die slaat in deze zin op nederige oogen en niet op Vogel maar dat is het zwijn werkelijk ontgaan).

Vorb. II. regel 67 v.b. **Het is te verwachten . . . . tot . . . . wat mores zijn** 15 tusschenzinnen in één hoofdzin; onbegrijpelijke nonsens. Stijltype: Verward (5e klasse) (dit is de betreunde klasse met tenminste 10 tusschenzinnen en 7 fouten ten opzichte van de zinsconstructie). Intelligentie coëff.: Bestuurslid Soc. Phoenix.

Juist door de opmerkelijk lage coëff. weet het holenzwijn zich onder zijn tijdgenooten te handhaven. Hij laat voorkomen alsof zijn beeldschrift juist is van stijl en inhoud en overblijft anderen met zijn stank en verwarde verhalen. Kenmerkend voor die tijd is dat het mensturbatisme (verstandsverwarring) nog in hoog aanzien stond en beschouwd werd als intelligentie. In de rolprent wordt de rol van dit zwijn voortreffelijk afgebeeld en vooral de domme melancholieke trekken in de derde scene doen weldadig aan. Al met al een karakteruitbeelding die in een praehistorische behoefte voorziet en zeker zijn weg onder de menschen zal vinden.

Het Evertzwijn.

Dit vriendelijke dier, noch opvallend door zijn bijrol die het speelt noch door zijn karakter, is meest huislijk aangelegd. We zouden Uw aandacht hiervoor niet getrokken hebben indien het onze taak niet was volledig dit filmwerk te verslaan.

Het Zandzwijn.

Dit dier verschijnt in het 3e bedrijf en blijkt de zoon te zijn van het Pietluttige zwijn uit de vorige film van Bernhard E. Stuur: „Pastor Hall en zijn 6 volgelingen”. Ook hier vinden we weer het wurmige boekige karakter terug van den vader, precies in de details maar de groote lijnen uit het oog verliezend. Zand heeft een nog verwrongener snuit dan Pietlut, terwijl de lippen van het vaderdier, zoo uitstekend voor het zoeken van truffels, hier gedegeneerd zijn. Zand staat bekend als de uitvinder der boekdrukkunst vandaar zijn naam. De afdruk van het zitvlak zijner geliefde in het zand bracht hem op het idee zwijnenpooten te versnijden tot letters.

Het zwijn is van verre kenbaar door zijn geknor, een soort menschelijk gelach. Soms overgaand in hysterie.

Belangwekkend zijn zijn pogingen zich te laten gelden onder soortgenooten; hiertoe weet Zand zich op te werken tot een eerste klas aansteller. En hoewel meest roekeloos, soms toevallig origineel, toch de aandacht te trekken van een weinig kritische massa.

Het Manzwijn. (varieteiten Hage en Laar). Vergist U niet, dit is geen geslachts-aanduiding, maar wel een zeer speciale klasse. Het dier staat in hoog aanzien en slechts zij die een fijne neus en smaak hebben kunnen zich handhaven. In ruil daarvoor beheerschen zij het geheele distributiesysteem en kunnen zij bogen op een groote macht. De gave der diplomatie is hun aangeboren daar ze moeten schipperen tusschen de jonge dieren, groot in aantal en de oude dieren bijzonder veeleischend.

In ieders belang raden wij aan deze manzwijnen te vriend te houden. Zeg nooit iets onvriendelijks, lach om hun leuke grapjes en lang everhalen, bewonder hun veelzijdigheid en groote kennis en ge zult steeds een warm plaatsje innemen in hun hart.

Is bovenstaand schetsje niet duidelijk hoe men iemand vleien moet indien dit noodig is?

Het willige zwijn, koningszwijn (*Sus scorfa rex*), eere-zwijnen of eerdere zwijnen, oudzwijnen enz. enz. vergrooten het beeldende effect van deze film en zouden zeer zeker een vermelding waard zijn, ware het niet dat we terecht zouden komen in een zwijnenstal. Voor het koningszwijn willen we echter een uitzondering maken daar dit dier zich van een zeer bijzondere zijde heeft laten kennen. Het leeft n.l. boven zijn stand.

Geroepen tot het schrijversambt is hij gedwongen somstijd dit beroep uit te oefenen. Zijn stijl, nog slechter dan die van het Holenzwijn (z.a.) vertoont nog de typische kenmerken van den pieker. Jammer, dit haalt de film wel bijzonder om laag in het 2e bedrijf.

De leeuw en het zwijn. (Sprookje).

Er was eens een leeuwte en dat moest van zijn ouders naar een andere plaats om veel te leeren van de wijze zwijnen die in die andere plaats woonden. De ouders van het leeuwte dachten dat hij daar beter zou leeren zijn prooi te vangen dan dat zij dat zelf konden. Het leeuwte was overgelukkig en ging vol moed naar zijn nieuwe woonplaats. Een jaar lang leerde hij van de mollen hoe een gat te graven om je in te verbergen en van de waterdieren hoe te varen zonder te verdrinken. En na één jaar was hij al bijna volleerd. Het zwijnseeuwfeest brak aan en de zeven opperzwijnen zochten naar een jong sterk leeuwte om hun vesting te verdedigen. Hij mocht vooral niet verstandig wezen wel dom en sterk en zoo viel hun blik op ons leeuwte. Het leeuwte was namelijk al heel bekend geworden door zijn omgang met de waterdieren die overal gevierd waren om hun kracht en discipline. Het leeuwte liet de waterdieren in de steek, denkend van hen niets te leeren en werd opgenomen in de rij der zeven zwijnen. Was het nog verwonderlijk lieve kinderen dat hij door den omgang langzaam degenereerde tot een zwijntje? Wel zeker niet! En toen hij op een mooie Zondag weer eens bij zijn ouderlijk nest kwam schrok iedereen daar heel erg want het eens zoo lieve leeuwte was een leelijk zwijn geworden. Oh, oh, wat was men daar bedroefd. Jullie begrijpen wel dat hij heelemaal niet lang en gelukkig leefde maar spoedig dood zal gaan door een verharde lever.

Denk er dus om kindertjes. „Wie met pek omgaat wordt erg vies” en al rol je je daarna in de veeren, je blijft vies.

Subtiel en verheven is het karakter van het leeuwte door den regisseur geteekend, scherp van gevoel en technisch gaaf weergegeven de mutatie van leeuw en zwijn. Het bedroefde dienstmeisje in de laatste scene is adembenemend van schoonheid.

Al met al een aardige film.

De Societeit was donker, koud en verlaten.

Tot diep in den nacht had een kleine groep lieden over het naderende Eeuwfeest zitten praten.

Ik was als laatste naar beneden gegaan om bij het buffet met een kopje koffie te trachten, althans inwendig, de kilte te verdrijven

De zalen zagen er, door de enkele lampen bij het buffet, verlicht naargeestig en hol uit.

Zou de oude Vogel, die ik, alhoewel ik hem niet zien kon, toch hoog boven me in de Middenzaal wist, begrijpen tegenover welke moeilijkheden de organisatoren van het Eeuwfeest geplaatst werden?

Wie beter dan hij kon beoordelen hoe het Societeitsleven onder zijn vleugels na den oorlog sterk verwaterd was?

Een Eeuw de grootste maat die wij kennen om tijd te meten.

In zijn jeugd was hij een paar keer verhuisd en vele malen was hij, na in vlammen opgegaan te zijn, schooner herrezen.

Elk jaar weer opnieuw waren kaalhoofdige gedrochtjes angstig onder hem door gekropen.

Vele malen had hij gewiegd op alle mogelijke soorten muziek, die de kroegjolen begeleidden.

Mijn grootvader placht te zeggen, dat alleen oude mensen de beteekenis van de uitdrukking: „Plus qu'il change, plus qu'il rest" begrijpen konden.

Zou het Societeitsleven vroeger ook niet zijn op- en neergang gekend hebben?

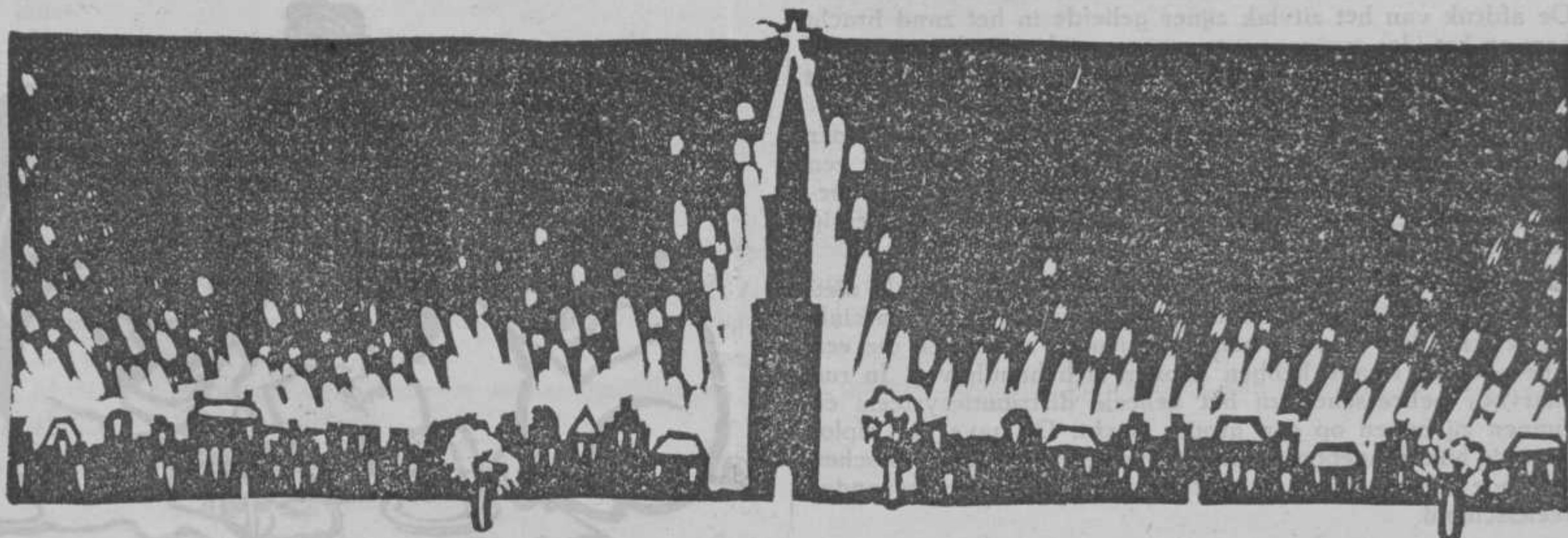
Is die opgang niet altijd gekomen?

Wanneer men immers in een dal maar recht door loopt bereikt men als het ware vanzelf een top.

Biedt niet juist de honderdste verjaardag van den ouden Vogel zoo'n gelegenheid recht door te loopen . . . . . ?

DAT DE FEESTVREUGDE DE EEUWENOUDE PHOENIX WAARDIG ZAL ZIJN IS DE WENSCH VAN

HET BESTUUR VAN DE DELFTSCHE STUDENTEN SOCIETEIT PHOENIX

IO VIVAT IO VIVAT IO VIVAT IO VIVAT IO VIVAT IO VIVAT

UIT 'T ROODE KAMERDE

De Senaat,

gehoord hebbende, dat op 1 Maart a.s. vóór honderd jaren met een schuchter begin de Delftsche Societeit „Phoenix verrees

en ziende, welke grootsche gevolgen dit feit heeft gehad,

haast zich uitdrukking te geven aan de gevoelens van dankbaarheid, welke het Delftsch Studenten Corps aan het Bestuur der Societeit „Phoenix” en al zijn Eereleden verschuldigd is

en biedt het Bestuur ter gelegenheid van dezen dag, waarop het met zooveel gerechtvaardigden trots kan terugzien op een honderdjarige periode van gestadigen groei, zijn gelukwensen aan.

Namens den Senaat,
P. C. VIETS, Presiden.
B. W. VAN DER VLUGT, Secretaris.

IO VIVAT IO VIVAT IO VIVAT IO VIVAT IO VIVAT IO VIVAT

Wanneer ik als heer op leeftijd — statistisch gesproken: als grijsaard — de Societeit „Phoenix” voor een reunie in kleinen kring binnentreedt, sta ik altijd weer voor het raadsel hoe deze kale ruimten, met keiharde tafeljes en naakte muren, mij zoo na aan het hart kunnen liggen. De wachtkamer van Enkhuizen bij gestremde vaart is er een cosey-corner bij en de eerste de beste lunchroom is stemmiger.

Maar zoodra ik er een poosje rondgewaard heb, zoodra mijn vrienden weer de gezichten van vroeger krijgen en ik hetzelfde tafeltje zie, waar wij een halve eeuw geleden nog gauw wat eten kregen na de training voor de komende Varsity, als er uit het buffet een bekend hoofd te voorschijn komt en de haard wil branden, dan is het plotseling weer de oude Societeit, die jaren lang het huis is geweest waar ik leefde.

Vrienden, over de heele wereld uitgezwermd . . . Heb je in de hitte van Tampico niet dikwijls aan dit huis terug gedacht? Jij, in Modjokerto, bij Slamet en Odat, twistend met patroon of mandoer, zag je daar nooit de leege zaal terug, waar wij elkaar vonden . . . En jij, Hollander in hart en nieren, toen je baggermolens voor de bolsjewiki moest bergen, heb je je toen in kou en narigheid niet vastgehouden aan de herinnering aan dien ouden naamgenoot van je — een jongere broer bijna — die zoo zeldzaam prettig kon praten met z'n vrienden in diezelfde onverwoestbare stoelen? Ze hebben verdrukking en plundering weerstaan, en zóó is het met de herinnering zelf; ik vraag me dikwijls af of Pandora haar niet in een dubbele bodem achterhield. Wat ons in die tijd gebonden heeft, in die eerste jaren van vrijheid als mensch, bindt ons nog; van het geloof en vertrouwen dat wij in elkaar stelden, is de „Phoenix” het natuurlijke tehuis; zijn voortbestaan vervult ons ouderen, met dankbaarheid.

In mijn tijd — een ieder vindt zijn eigen tijd de beste — omstreeks 1900, begon zich in onze gemeenschap iets af te teekenen van het gebeuren in de buitenwereld, waar wij voordien zoo buitengewoon weinig notitie van namen. Steeds is mij bijgebleven hoe dat zelfs op onze Societeit tot uiting kwam.

Wat nu namen van naam zijn of geweest zijn, achtenswaardige ministers of gedegen fabrikanten, captains of industry en dergelijke, waren toen eveneens de prominenten, slechts met dit verschil dat zij zich indertijd op spontaner, heftiger en positiever wijze uitten. In het jaar dat het Corps een President-Senaat had, die politiek uitgesproken rood georiënteerd was en aan het diner van den Diës voorzat, kwamen de geprononceerde tegenstellingen tot uitbarsting. Nog zie ik den leider van „Her Majeties Most Loyal Opposition” — wij zouden thans zeggen: de nazaat van regenten en magnaten — op tafel, met lint en al tusschen hors d'oeuvres en wijnglazen, gillend van verontwaardiging over een vergrijp tegen het protocol. Op het juiste oogenblik rees als een Pater Familias de oude en wijze Professor Pekelharing overeind en nam het woord, moeizaam en als gebruikelijk, aanvankelijk onverstaanbaar. Hij sprak over iemand die allang dood was en waarvan enkelen van ons ternauwernood den naam kenden.

Hij sprak lang genoeg, om de oppositie van de tafel en de muziek aan het spelen te krijgen; jarenlang is dit „de dag van Pekelharing” gebleven.

Ja, ja, zeg ik dan tot mijzelf, hoe anders was het toen, hoe ondenkbaar zou het probleem nu zijn, maar hoe identiek de aanvatting der moeilijkheden. Daar komt het op aan; op het vuur en op de esprit.

EEN REUNIST.

GIJ REUNISTEN.

Weest welkom! Weest van harte welkom! Gij oude getrouwen. De stad Delft ontvangt U met open armen. De Societeit „Phoenix” wacht op U met innige warmte. De goede vogel ziet smachtend uit naar het moment, waarop hij U weer onder zijn vleugelen kan koesteren.

Komt toch binnen!

De leden van de Societeit zijn er trotsch op, dat zij U mogen ontvangen. Gij zijt voor hen het symbool van het honderdjarig leven van hun tehuis. Gij zijn de bouwers van deze roemruchte burcht van vrijheid en vreugde — zoowel in Uw studententijd als ook in het laatste jaar, toen zooveel moest worden herbouwd.

Trotsch zijn de leden er op, dat zij dit grootsche bouwwerk nu mogen beheeren, en dankbaar dat zij kunnen genieten van de vruchten, die het nu afwerpt. Zij zouden U in een wilde dans door Phoenix' zalen willen toonen hoezeer zij dit kostbaar bezit liefhebben en hoe zij het verzorgen en vertroetelen om de geschonken talenten te vermeerderen om Uw noeste arbeid waardig te zijn.

Maar ach... Te veel belemmeringen staan tusschen U en hen. Te veel zijn allen aan de werkelijkheid gebonden. Ja — te veel!

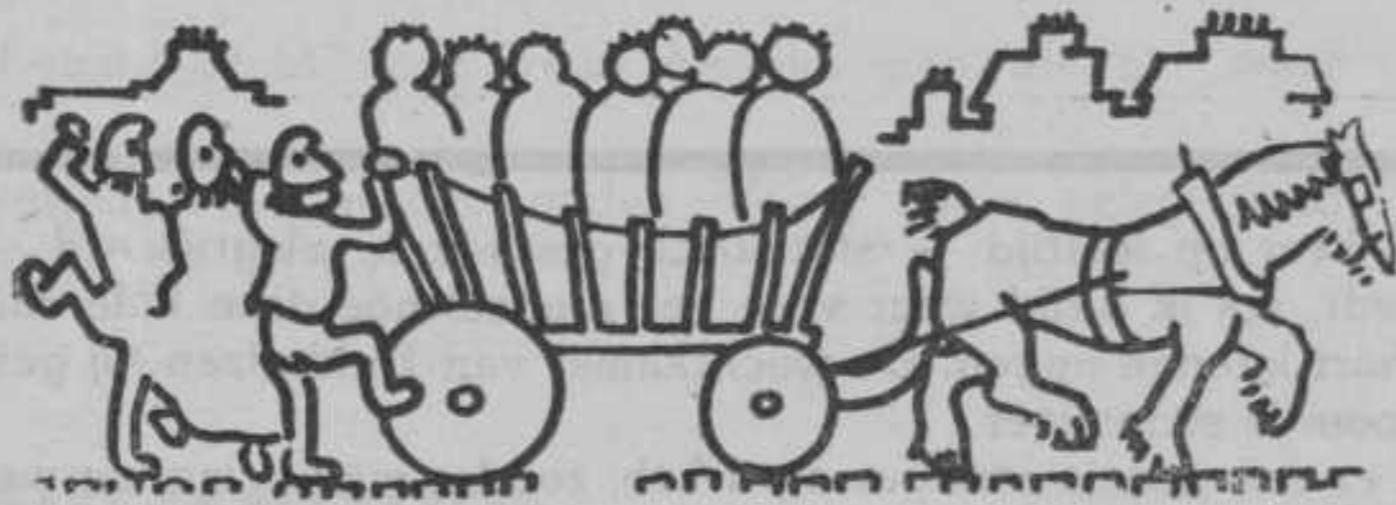
Er zijn te veel reunisten om ze tegelijk ook maar een staanplaats te verschaffen. En dat niet alleen! Geloof U het maar! U begrijpt de „jongelui” niet meer. Denkt niet, dat zij op zien naar Uw bluffende verhalen over de uitpattingen in Uw tijd of naar Uw, door slijtage wazig geworden, relaas over Uw studentikoze slemppartijen. U kon 't doen... maar zij? Ja, vaders van studenten, alle inkomens zijn verhoogd, maar de maandgelden van Uw zoon en zijn vrienden zijn zelfs lager.

Genoeg! Vergeef mij deze critische zijsprong. Gelukkig leeft er nog critiek in Delft en is de Societeit geen samenscholing van oude mannetjes van 20 jaar.

Te zorgen, dat gij feest kunt vieren is echter mijn plicht. En inderdaad, dit baart zorgen.

Gij allen kent het lied:

Kijk, daar zijn de reunisten
met de tremor in de baard.
En alle grappen die zij wisten
hebben zij zuinig opgespaard...

Daar nu pas één jaar is verstreken sinds de laatste reunie, kan ik op die grappen niet vertrouwen.

Toch mag deze viering niet worden een zwelgen van seniele grijsaards (figuurlijk gesproken) in hun roemrijke herinneringen. Neen! Mijne Heeren Oud-leden, wilt voor éénmaal uit Uw nette velletje kruipen. Gooi al de van buitenaf op U gestempelde merken op straat; komt naakt de zalen binnen. Weest niet bang voor een pijnlijk hoofd of een opstandige maag (die heeft Uw zoon ook overgehouden van gisteren). Vergeet voor dezen dag Uw verantwoordelijke positie in de „kille maatschappij”, want in Phoenix' oogen geldt die niet. Maar wijdt U aan dit feest. Het feest van onze societeit, die door geen vuur verdelgd kan worden; die altijd weer herrijst. Deelt met Uw oude vrienden in de ongeremde vreugde roes over onze honderdjarige.

Dan zal in dezen nacht van den 1sten Maart 1947 het kroegjoollicht met recht ontstoken worden!

F. TELLEGEN,
President Eeuwfeest Commissie.

GIJ DIENAREN VAN MIJN LETTERS

gij dienaren, zoo wil ik het zeggen, slaven van mijn dwingende woorden, luistert, de voorloopige Commissie voor de lustrumviering 1947 vraagt Uw eerbiedige stilte. Gij zijt nu allen opgekomen om het feest van de oude vogel luister bij te zetten. Eerbiedwaardig is zij, hoe past het ons in XX-lustrum-pas te dansen.

Maar ook het XXe lustrum van het Delftsch Studenten Corps nadert. Niet moeten wij volstaan met U te wijzen, indien U reunist is, als een gouden kwast te bungelen aan de feestvendel in het flonkerende jaar 1948 of als lid de borduurnaald grijpen zult om met krullende letters 1848—1948 op de boezem Uwer lustrumdame te penselen, neen, neen, zeg ik, we moeten U zelfs inviteren tot het voorbereiden van dit Lustrum.

Een Spell

We verhelen het U niet, het raam is af en hierbij kunt U zich dus slechts aansluiten, tenzij U iets werkelijk beters kunt ontwikkelen. Alsdan kan Uw raamverhaal in overweging worden genomen.

Ziehier:

Toen Geert voor de deur stond van het gastvrije adres, waar men gezegd had, dat hij kon slapen, viel de waas van het weer-student-zijn plotseling van hem af en werd hij in een hand-omdraai weer tot dat, waatoe hij in zijn leven verworpen was.

Vanavond was hij weer even geweest zooals 25-jaar geleden, toen hij in dezelfde zalen en dezelfde trappen zijn weg vond: gezellig, meestal een haantje de voorste bij slempartijen en uitjes, de examens steeds juist op tijd en op 't kantje; overigens — om 't kort te maken — ervaren in al waar een student ervaren in kan zijn. Na een afstudeer-borrel, die Rinus zich nog herinneren kan, was hij de maatschappij ingerold met 't idee dat 't ook daar wel lukken zou. En dat deed 't ook in den beginne.

Hij had een baantje gevonden en een meisje ontmoet, dat mee scheen te springen met zijn dwaze gedachten sprongen — een eigenaardigheid die in die jaren een ieder eigen was die een tijd lang ieder uur van dag en nacht toefde op bibliotheek, aan haard of gouden hek.

Aleid scheen ze te volgen — zijn gedachtengang — maar een paar jaar, waarin hun tederheid routine werd, kwam Geert tot de ontdekking dat ze er eigenlijk en altijd al — alleen maar om lachte. En toen ze met de dag minder vatbaar bleek voor al wat in zijn brein omging, dagelijks gezonder werd, en dommer en eenvoudiger, had hij zich steeds meer verschanst in de ziekelijkheid van zijn verbeeldingen en zich steeds verder van haar verwijderd op de narresprongen van zijn fantasie. Geluk kenden ze nu niet meer, noch gelijktijdig, noch afgescheiden en los van elkaar; Aleid had de afleiding gevonden buiten hem om in dingen en mensen, die hem vroeger al tegenstonden; en hij zelf kende nog slechts de korte verheuging als haar, Aleid, iets tegenliep. Zooals een oprisping nog even doet proeven de smaak, maar niet meer de oester zelve, zoo kenden zij beiden nog slechts de „afleiding” en de „verheuging”.

Natuurlijk waren er kinderen gekomen — kinderen voor wien niet te verbergen was de tegenstrijdigheid van hun beider levensopvattingen en die leeg en los tusschen hun ouders instonden. Eerst waren ze als vreemden geweest tegenover hem en Aleid, niet opgenomen in het wereldje van hun ouders, om de eenvoudige reden, dat er geen wereldje van hun ouders was; en toen ze, ouder geworden, tot eigen ontplooiing kwamen, was het gebrek aan gezinsverband duidelijk geworden in de wijze waarop zij nu op hun beurt de ouders uitsloten van wat er in hen omging.

Albert — 17 jaar — was nu op de H.B.S. al 2 keer blijven zitten; te oud voor zijn klasgenootjes had hij zich geworpen op zijn toch meer en normaler ontwikkelde leeftijdgenootjes uit de hockey-club. En Letje, aanhankelijk van aard, maar thuis noch aan Moeder, noch aan Vader gebonden, had op haar 15e jaar al de 6 jaar oudere vriend in een verhouding zóó vol overtuiging en overgave, dat het grapje en de grove persoonlijke steek, die bij Geert zijn aard en terecht spreekwoordelijk was, hem, op de lippen bestierf.

't Kantoor had zijn charme, die 't in de oogen van een pas afgestudeerde Geert gehad had, verloren; althans voor hem. Hij zat er enkel nog maar om het geld te verdienen, waarmee hij diegenen, die hij thuis als vrouw of kinderen begroette, kon onderhouden. Hoe zou zijn werk hem kunnen absorberen als aanleiding en resultaat van arbeid de maandelijks uitbetaling van een paar flappen is. Evenmin had Geert er vrienden gevonden.

Dit, Reunist, is het thema en eerste Raamwerk van het lustrumspel in 1948 als Uw Corps 100 jaar bestaat.

Voegt hierin balletten en koren, massabetoogingen en kleurrijke costumes, décors en andere attributen zooals in Delft niet meer gezien zijn sinds 1938. Dan doet ge bovendien mee aan de Prijsvraag voor, waarvoor U de nadere bijzonderheden nog zult vernemen.

Scherpt U in gedachten reeds de geest en studeert alvast, opdat Uw vruchten straks bij mogen dragen tot het slagen van het Lustrum 1948.

DE VOORLOOPIGE FEESTCOMMISSIE
VOOR HET LUSTRUM 1948.

PHOENIX, VOGEL DER WRAKE

Het was in een koude Decembernacht in het jaar 1923, dat een voorval op de oude Societeit Phoenix mij voor goed genas van mijn twijfel aan de merkwaardige macht van den ouden vogel.

Het was een rustige Donderdagavond geweest. Na het etensuur was de kroeg leeggelopen en toen wij om twee uur door „Freek“ uit Den Haag waren teruggebracht, vonden wij slechts drie man aan de leestafel, die bezig waren een salamander op een schotsche rib te verteren onder ernstige bestudeering van „la Vie Parisienne“.

Gedempte stemmen en een zeker klossend geluid deden nog eenige biljarters vermoeden. Verder was de kroeg leeg. Frans stond te gapen voor het buffet. Zijn gezicht was echter iets opgeklaard, toen wij begeleid door Freek, die zooals bekend alle rechten van een oudere jaars bezat, langs de achtertrap binnen traden. Wij gingen, na een vluchtige blik door de middenzaal, aan de haard zitten, staken het gas aan en bestelden bier. Freek begaf zich, zooals zijn gewoonte was, met hooge hoed en zweep naar het buffet teneinde zijn „dubbele“ in ontvangst te nemen. Deze „dubbele“ bestond uit een waterglas vol oude klare dat Freek in één teug ledigde om daarna staande naast de haard breed grinnkend zijn z.g. nieuwste moppen te komen vertellen. De inhoud van deze moppen was altijd dermate kwetsend voor alle denkenden, dat we, om van deze stroom van ricoltaal af te komen hem nog een dubbele aanboden, waarna deze waardige voorlooper van het existencialisme, innerlijk gesterkt, afscheid nam, om zich met zijn trouw paard naar Den Haag te begeven.

Tot dusver was alles naar gewoonte verlopen. Er zaten vier melige knapen, de hoed diep over de oogen getrokken, hun voeten te warmen en Frans dribbelede nu en dan met een nieuw blad met bier aan.

Tot dat één van ons — gelukkig was ik het niet — het gesprek bracht op sommige eigenschappen van de vogel Phoenix. „Weet je wat zoo grappig is“, zei hij, „onze vogel Phoenix, hoe goedig ook, vergeet nooit een belediging“. En hij vertelde een verschikkelijk onwaarschijnlijk verhaal, dat hij van een oom had gehoord, die in 1908 of daaromtrent studeerde, dat iemand die den vogel had beledigd, althans die opzet had gehad door een leeg bord naar hem toe te keilen, dat hem raakte, eenige dagen later door een ongeluk overleed. Voordat hij stierf, zou hij hebben verteld, dat hij op het moment voor het ongeval — een aanrijding — geschrokken was door een groote klapwiekende vogel, die dreigend op hem toeschoot. Het was de vogel „Phoenix“, had de stervende er aan toegevoegd. De omstanders zouden echter in 't geheel geen vogel hebben gezien.

Onder dit verhaal begon mijn linkerbuurman, Kees de W., een heftige, impulsieve jongen, zich zichtbaar op te winden. Dergelijke nonsens had hij nog nooit gehoord, zei hij. Eenige invloed te willen toekennen aan een stoffige, opgezette vogel, die op geregelde tijden door de poelier werd verwisseld (hier chargeerde hij eengiszins) was voor het gezonde menschenverstand te veel.

Toen maakte ik een opmerking, die heel onschuldig leek, maar waarvan ik altijd spijt heb gehad. Ik zeide, dat het er niet veel toe deed, hoe vaak of 't beest werd verwisseld en waar het van daan kwam.

Kees keek mij een moment woedend aan. Toen nam hij zijn leeg bierglas op en smeed dat vanaf zijn zitplaats in de richting van de vogel. Hij miste natuurlijk en 't glas kwam rinkelend ergens in de achterzaal terecht.

Ons hoonglach werd overstemd door zijn kreet van: Frans, bier!

Hij posteerde zich zoodanig, dat hij 't beest juist zien kon, maar op zoo groot mogelijke afstand — dat vond hij zeker sportiever — en begon met waanzinnige snelheid bierglazen leeg te drinken en het glas naar de vogel Phoenix te gooien, die volkomen onbewogen langzaam heen en weer bleef zwaaien.

De volkomen ongeanimeerde societeit kwam ineens tot leven. De lieden van de leerstafel zochten een veilige uitkijkpost, ook de biljarters kwamen kijken, eenige nieuwe bezoekers en wij vormden een eerbiedige halve kring om den waarzinnig bier drinkenden Kees.

Ook het buffet was tot leven gekomen. Behalve het regelmatig terugkeerende gerinkel van glasscherven en het ruischen van de bierkraan heerschte een met spanning geladen stilte, die nog werd geaccentueerd door de brullende orders van Frans aan het buffet, die met de regelmaat van een klok werden afgevuurd.

Frans was in zulke momenten niet te slaan. Zijn oogen schitterden van een extatische verrukking, als hij hijgend met een blad met drie bierglazen kwam aanhollen. Hij had zelf berekend, dat hij juist heen en weer kon loopen in den tijd, dat mijnheer de W. drie glazen had leeggedronken en bestelde er steeds drie tegelijk. De buffetbediende kon dit tempo juist bijhouden.

Kees brachten wij behoedzaam naar een plek in 't gebouw, waar een porceleinen altaar nootd tot offeren van het teveel genotene.

De spanning, door deze razernij van Kees opgewekt, had ook onze gedachten ietwat afgeleid van het uitgangspunt, zoodat wij ons daarover geen zorg maakten.

Doch toen ik ongeveer 4 dagen later bij Kees aanliep, lag hij koortsig in zijn bed. Toen hij zijn oogen opsloeg zag ik iets gejaagds in zijn blik. Hij deed echter onverschillig en vertelde dat hij in een wak was gereden op het ijs bij Kethel. Hij was onder 't ijs geschoten en met moeite gered doqr een paar boerenjongens. Nu, dat was niets bijzonders. Maar toen ik hem vroeg waarom hij dat wak niet gezien had, gaf hij een ontwijkend antwoord. Ik vond dit vreemd, Kees was niet bepaald een sufferd, en drong op dit punt aan. Plotseling keek hij me strak aan, toen kwam er een ontzettende angst in zijn oogen en hij werd aschgrauw in zijn gezicht. Maar hij hield zich goed. „Ik geloof er toch niet aan, ik geloof er geen bal van, 't was een hallucinatie”, beet hij me toe. „Zooiets als een zwarte vogel leidde mij even af. Louter zelfsuggestie door dat rotverhaal op de kroeg.” Ondanks zijn weerstand maakte hij den indruk van een veroordeelde.

Ik was me zelf rotgeschrokken en zocht al mijn kracht bijeen. Ik moest iets doen om hem te helpen, hij wachtte er op, hij smeekte er om, zonder echter een woord te zeggen. Ineens kreeg ik een reddende gedachte. Ik zei zoo kalm mogelijk: Ik geloof, dat je gelijk hebt, dat 't louter zelfsuggestie is. Je leeft immers nog. Als dat verhaal waar was, zou je niet gered zijn”. In dezen geest praatte ik een tijd door en trachtte hierdoor mijzelf en hem te overtuigen.

Tenslotte werd hij wat kalmer, maar ik voelde, dat hij ondanks alles wist, dat de verschijning van den vogel geen zelfsuggestie geweest was.

Zijn zenuwgestel had een danige schok gekregen, en zijn huisdokter raadde hem aan een tijdje naar 't buitenland te gaan, desnoods practisch te gaan werken, al was de winter daarvoor niet bij uitstek geschikt.

En zoo vertrok Kees dan naar Frankrijk.

Wij hebben hem nooit meer teruggezien. Veertien dagen na zijn vertrek hoorden we van zijn plotselingen dood tengevolge van een aanrijding in Parijs. De eenige bijzonderheid, die we over het ongeluk konden vernemen, was dat hij op slag dood geweest moest zijn.

Wij, d.w.z. de drie, die samen met Kees aan den haard hadden gezeten, wij hebben over de vermoedens, die omtrent zijn dood bestonden, gezwegen.

Er zijn echter vele jaren voorbijgegaan en de naaste bloedverwanten van Kees de W. zijn gestorven.

Ik geloof, dat ik daarom de plicht heb de merkwaardige gebeurtenissen, waarvan ik getuige was, te boekstaven, ofschoon velen het geloof van de geheimzinnige krachten van den ouden vogel als grof bijgeloof zullen beschouwen.

Misschien terecht. Het aantal van deze voorvallen is in den loop van de geschiedenis van onze Societeit te gering geweest om daaraan eenige bewijskracht te kunnen ontleenen.

Toch zou ik het drieste na-oorlogsche geslacht, dat thans de heilige zalen bevolkt, afraden de proef nog eens te nemen, al was het slechts vanwege de zeer schaarsche positie der z.g. duurzame consumptie-goederen glas en aardewerk.

10 Februari 1947.

BARBER.

Wanneer zij bedremmeld de kroeg binnendrommen
Schuw, ontzet over het eerste goddomme
Naakt reageerend op iedere mateloze wensch
Zijn zij gelijkend het leven der mensch
Als jongeling nog of de klok op half acht
De dag is dan jong, nog net was het nacht
En de knaap is vol van schuchter ontzag
(Zei ik niet jong?) Bij het gloren der dag.
Maar ook de klok tikt voort, uren verglijden
Het eerste jaar passeert, het meest te benijden.

Dan komt de zon op en de klok slaat tien
Gelijkt daarop het tweede jaar, dat zich flink gaat zien
Zooals de adolesens, die zijn kin tersluiks bevoelt
In de zalen der Phoenix om de pilaren stoelt
De frissche morgen is bewust van zichzelf
Ha, ha! Reeds slaat het half elf.

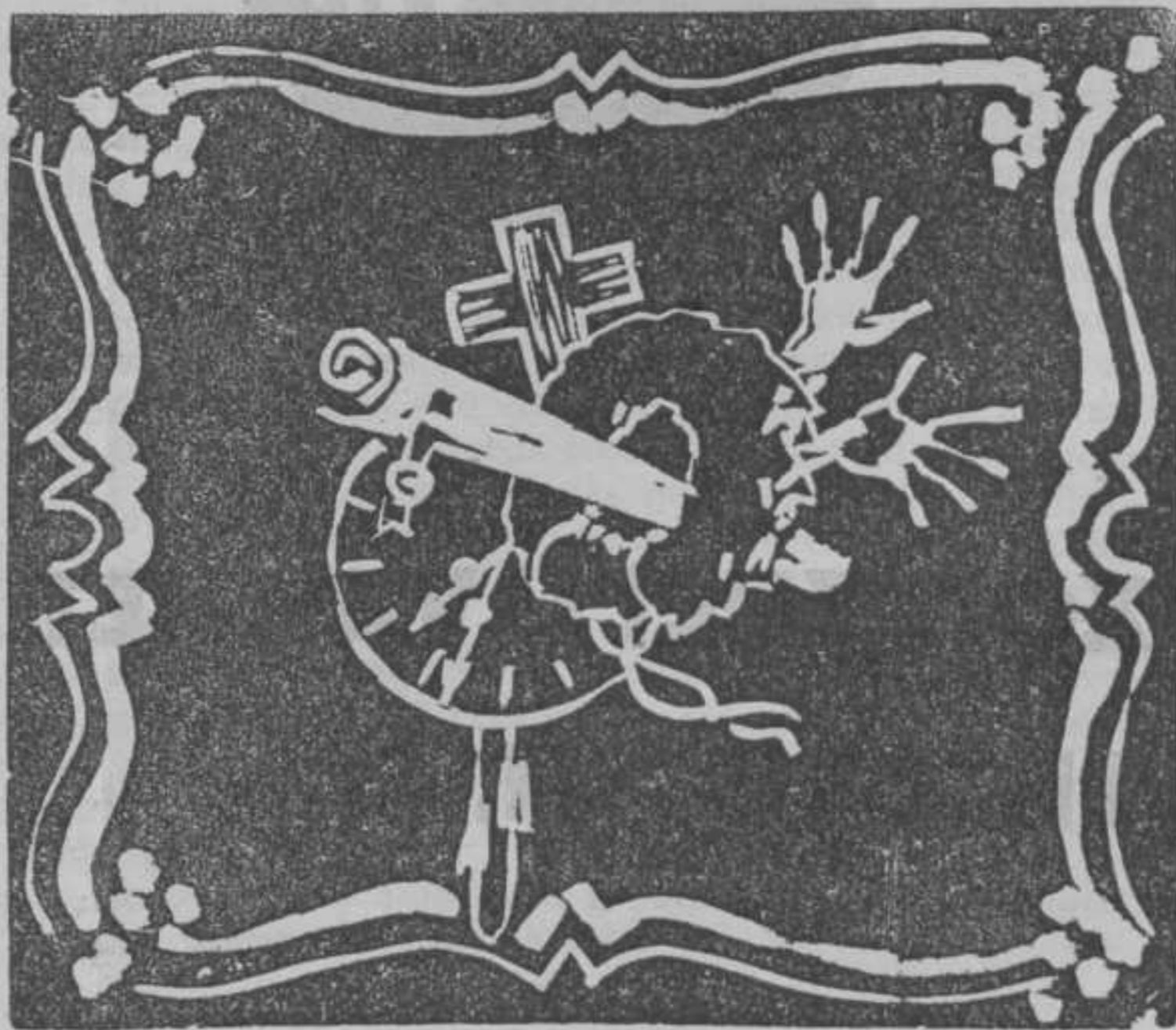
Komt dan de tijd dat spieren zich ballen
Verantwoording, plicht, tijd het vergallen
De frons arriveert, maar ook het wijken der kruin
Op Societeit drinkt men wijn, zit in de tuin
En wijl d'abnormale met moeite versmoort een formule
Tikt boven de plé-deur steeds die pendule.

Reeds draaide de zon door het zenith heen
Reeds waaiden de klokslagen naar beneën
De middag brak aan, met de herfstige gedacht
Dat spoedig een zonsondergang hem tegenlucht
Zooals een man, die wat ouder al wordt
Maar zich krampachtig verzet, ondertusschen verdort

Dan komt een punt, als een ijskoud bad
Dan merkt-ie, Jezus, ik heb het gehad!
Het is zoo wat schemerig, zoo wat nacht
Wijl fosforiceerende wijzers staan op half acht
Hij sluipt dan de zalen uit, naar zijn werk.
Als een grijsaard bang voor den dood, eind'lijk ter kerk.

Zijn verscheiden maakt een end aan 't spul
Een laatste zucht — dood — de ploert haalt zijn bul
Zwart is het duister, dat daalt dan op aard
„Twaalf heit de klok”, broemt de wacht in zijn baard
Maar goed is de dood, het verlost, doet vergeten
Hoe of zij leefden. — als Societeitslid eens heetten.

Joeg-hoi! Vervloekt dan het holst der nacht
Als hun schimmige doodskep bewormd naar ons lacht
Als hun spokig skelet zich verheft uit hun graf
Spcedend naar de plek waar hun hart eens om gaf
Terwijl z'in de wijzers der Klok' zich vergisten
De adelijk, onwezenlijke, sentiment reunisten.

**ZOO ZULT U VAN HET GEDENKBOEK
ZEGGEN: EI, EI**

DE JAREN SPREKEN.

6e JAAR

Een accuut gesproken Rede.

Hieronder volgt de rede van den Heer K. O. Pietekort, vergezeld van de vrienden Jasper en Aquarel, van plan was te houden op de Receptie van het Bestuur van de Societeit Phoenix ter eere van het 100-jarig bestaan van deze Societeit. Helaas kreeg den Heer P. een kleine 24 uur van te voren een zeer ernstig ongeluk wat hem verhinderde op de bovengenoemde receptie aanwezig te zijn. Zijn vrienden Jasper en Aquarel zijn toen wel gegaan maar hebben hun mond gehouden uit piëteit tegenover den zwaargewonde. De redactie is verheugd dat zij in staat is deze rede, die door zijn inhoud wel van belang is, in dit bijzondere nummer op te nemen.

Mijnheer de President.

Nu U hier staat te midden van al Uw Commissarissen en leden en het een mooi oogenblik is voor U persoonlijk om President te zijn, moeten mij eenige woorden van het hart die mij als een blok lood de regelmatige gang verhinderen. Het zijn geen woorden die in de jongste vijf minuten uit het verleden zijn gesproken; integendeel, reeds in mijn studietijd heeft dit probleem mij bezig gehouden. Het probleem is ook niet zoo eenvoudig als het lijkt maar het bestaat!!!

Het bestaat en het drukt een stempel op alle gebeurtenissen in deze zalen. Het drukt alles ter neer wat hier alzo gebeurt. Zelfs Uw Vogel in de middenzaal zou hooger hangen als het er niet was. U begrijpt hoe moeilijk het is deze betrekkelijk sombere woorden te midden van de feestvreugde die U op het oogenblik bezielt uit te spreken.

Want wat is het eigenlijk wat U hier viert en waarvan en waarom viert U dit feest? beseft gij dit wel?

Wat verstaat U onder feest vieren?

Doch laat ik U allereerst vragen waarom laat U zo zollen met begrippen en dingen die ons dierbaar zijn? Telkens, ja telkens weer wordt op onze harten getrapt en wordt een deel van ons ideaal weggegooid.

„Nee,” zeggen we dan „nee, dit hadden we niet van hen verwacht. Dit had niet mogen gebeuren”.

Mijne Heeren, het wordt mij dan soms droef te moede. Deze droefheid omfloerst mijne feestvreugde op het oogenblik en maakt dat ik de geheele week rustig thuis kan zitten zonder iets van Uw feest te merken en toch was dat niet mijn schuld. Deze droefheid doet mij ook beseffen hoe valsch de waan is waarin gij Uw leven hult en hoe doorzichtig de sluiers waarin gij door de zalen gaat.

Maar de eerlijkheid, die ons ten allen tijde als Delftenaren zoo siert, dwingt mij deze woorden tot U te richten en te besluiten met het feit dat ik niet geluk wensch,

noch Uw Commissarissen,

noch Uw veelbesproken en weinig begrepen Vogel, maar slechts mijzelve, omdat ik Pietekort ben of omdat Jasper Jasper heet maar omdat wij hier zijn en al 100 jaar lang hier komen. Daarop wil ik drinken.

Dank u

Goeden morgen.

A. H. B.

5e JAAR

Het was werkelijk een opvallend koude winter. Eerst had de IJclub gejuicht omdat zij haar actieve dispuutleden groeien zag; rolschaatsen werden verwisseld voor kunst-schaatsen, die weer veranderden in Friesche Noren, ja, menkende toen nog de plaisiren en geneugten der winter. Zelfs het Bestuur en de Senaat mochten jolijt vinden in het organiseren van een kinderfeest op het ijs, een Corps-bal-costumé en een kroegjool op schaats. Het vriezen bleef echter aanhouden en toen realiseerde men zich voor het eerst de min-

der prettige zijden van de koude. Een enkele kreeg een wintersteen, zoo begon het, daarop volgde het schokkende bevroren oog van den president voetbal. Langzamerhand werd de toestand slechter, gewone verschijnselen als kolenschaarste en afsnijding van verbindingen met vacantieadressen moeten om der wille van de volledigheid wel genoemd worden, maar waren in wezen niet zoo ernstig dat de vele verschijnselen van winterslaap en natuurlijk! de zware sneeuwval, die het vele Corpsleden moeilijk maakten de navel van hun bestaan, de Societeit, te bereiken. Verafgelegen woonwijken, zooals de Leeuwenhoeksingel, moesten als geïsoleerd worden beschouwd en het was voor den President Senaat een klap te vernemen van Johan, dat plotseling zelfs de telefonische verbinding verbroken werd met L.L.s., alwaar een tijdelijk filiaal was ingericht.

Deze nacht gebeurde er wederom een ernstig ongeluk: een afdrijvende schots was het Oude Delft afgezeild en had de bocht bij de Buitenwatersloot gemist, bij het kantelen was het negen maal zoo groote bovenstuk op het Hoofdgebouw gestort. Een brok cultuur ging in eenige seconden ten gronde. Onder de vermisten van dien avond werd ook vermeld den heer M., president C.C., een gevoelig verlies.

En was het daar nu maar bij gebleven! De moreele uplift, die volgde toen het bestuur afvalbakken voor ijspegels deed plaatsen bij de garderobe, werd geheel te niet gedaan door een instorting ten gevolge van oversneeuwbelasting; helaas! U vermoed het reeds de commissariskamer. Eenige ooggetuigen deinsden terug, toen zij slechts de arm van een commissaris uit de sneeuwhoop zagen steken; het hield in ijskoude omklemming een glas bevroren cognac vast.

Allerhande vreemde gevallen van onderkoeling deden zich voor. Het kon gebeuren, dat een Corpslid tijdens een gesprek plotseling stolde, waardoor bij aanraking een arm afbrokkelde of hij als een pilaar in de hoek van de middenzaal werd weggezet. De bediendes vergaten op den duur de steeds weer nieuwe gevallen op te ruimen. In later jaren konden de groenen een tiendejaars bewonderen. Hij was nog zuur, bleek het. Ook het geluid ging trager en trager. Uren moest men op zijn bestelling wachten, zoodat op het laatst ieder overging tot het bespreken van de zuurkast, dagen vooruit; jammer genoeg werd ook dit onmogelijk want het was tijdens een bal ingericht als scharrelhoekje en toen bevroren: Heemstra en Barendrecht en hunne dames. Sedertdien werd er niet meer gescharrelt op de Societeit. Het afschrikwekkend voorbeeld deed weer vele anderen verstijven; er stonden heele bossen menschen om de zuurkast te pilaren; Ook menig figuur uit de pissoirs kon zoo worden verhandeld naar Brussel.

Piscommissarissen werden naar Antwerpen verkocht. Het rodelen op de achtertrap nam onrustbarende vormen aan, menig argeloos oudlid der Senaat werd tegen de wanden platgedrukt.

Een typisch geval deed zich in de bovenetzaal voor, de geheele Apollo repetitie viel in het ijs en moest door de Weerbaarheid met bulldozers worden opgeruimd. Als men later een schaarsche lucifer opstak begon het onmiddellijk te sneeuwen en hoorde men het welluidende: taratata van de repetitie, god hebbe hun ziel. Zelfs Bertha verkocht alleen edelweis, diepgevroren en sabbelde aan haar zeventiende jeneverkegel, zoo uit de mond van één der heeren. Goddank werd de lach des hoofdredacteurs op een schaalje naar buiten gedragen en ook de kak van menig eereid van het Societeitsbestuur werd zoo verwijderd.

De toestand werd nog ellendiger toen de stroomvoorziening de frigidaires deed stoppen. De bediendes waren er toch al niet weg te slaan en warmden er hun handen. De temperatuur op de Societeit daalde aanzienlijk. Bij het domineren trok men steeds dubbel blank. Het kostte menig hoofdelijke omslag het personeel te helpen aan vergoeding, want soms bleef een enkele hand aan een zilveren schaal plakken. Menig groen die op den grond zat en opstond, bleef zitten. Het kon gebeuren dat je uitgleed over de krenten, die aan den vloer gevoren zaten. De leden warmden zich in de Sherrywagen vergeefs aan de films der Amateurfotografen. Maar het ledental werd steeds meer gedecimeerd; wat steeds grotere accumulatie van functies gaf. Steeds flauwer flakerde de levenslichtjes steeds rustiger werd het aantal der leden dat van het eene balkon naar de andere liep over de koude lucht.

De sluiting der Societeit werd eindelijk verricht door Ravestein; met onbeziend oog keek hij de ruimtes rond of hij nog beweging zag, knipte toen het licht uit en verstijfde bij de achterdeur met de rechterwijsvinger op het knopje van de fietsenbergplaats.

Op de Societeitsdeur stond met groote letters: dit massagrav is gesloten wegens kolenschaarschte.

4e JAAR

Toen 'k op weg was...

Toen 'k op weg was naar de Societeit
Onmoette 'k een jongen met zijn meid —
Omdat zij bij en aan elkaar behoorden
Praten zij niet en gingen zonder woorden —

Al keek 'k hen wel zonder spijt
Nog na, 'k voelde hoe mijn eenzaamheid
Tot sneller tred en loop door de
Verlaten stille straat aanspoorde.

De achterdeur sloot zich met een straffe klap
En 't stof — beroerd door stomme stap —
Stoof op de sleetsche treden van d'achtertrap

Eén deur nog . . . en in 't Armageddon
Van de voorzaal, wervelend in de zon.
Is er een plaatsje vrij op het balcon.

M. H. LUBBERS

3e JAAR

Biblioot.

Sinds enkele jaren ligt de boekenwormensocieteit daar ongestoord, op de tiende of elfde plank, in nooit meer gelezen boeken. Aan deze geur van oud papier en verre landen verspielt een algemeen ontwikkeld mensch geen tijd sinds hij weet waar hij de wijsheden moet halen tot feillooze redding van zijn cultureele figuur. De Commissie voor het Boeken Wurmen Eeuwfeest heeft dan ook een gemakkelijke taak. In de huidige zorgeloosheid, vervulling van de voorwaarden voor het wurmengeluk, is het niet moeilijk een feestelijke stemming te kweken. Rond vaatjes drukinkt en schalen houtvrije croquetten tiert een uitgelaten biblioot zooals men in de zorgelijke eeuw die men te boven is gekomen, zelden heeft gekend. Want toen waren de zegeningen van de ontwikkelde mensch nog schuchter en de natuurrampen vele, die veroorzaakt werden door den dwaas die snuffelde waar een redelijke worm kon verwachten dat een redelijk mensch niet snuffelt. Deze dwaas schiep er een belachelijk genoeg in te zoeken naar een oud verhaal, een vergeten vers. Het schijnt dat hij er een verlangen op na hield waar hij geen woorden voor had en dat dus verder van geen belang kan zijn. Hij verkeerde nog in de thans vrijwel overwonnen meening dat de schoonheid gezocht moet worden, omdat zij voor ieder weer anders verschijnt en zich ternauwernood voor aanbeveling leent. En hij vergat telkens weer dat het voor de conversatie vruchteloos is onbekende boeken te lezen.

Zoo ongeveer wordt deze figuur geteekend in de geschiedenis van deze societeit. Maar na de zwarte bladzijden komt het optimistische einde in juichende bewoordingen. De ontwikkelde mensch krijgt de overhand. Hij wordt beschreven als hebbende een koel en eiergaaf gelaat, met een wetende blik en nimmer aarzelende handen. Deze mensch weet wat er van hem verwacht wordt, weet wat hij gelezen moet hebben, weet dat hij naar een heele massa boeken niet hoeft om te zien zonder schade voor zijn persoonlijkheid, voor zijn Vorming als Mensch.

Zorgelooser, steeds zorgelooser wordt het leven van de boekenworm. De president spreekt in zijn diesrede de hoop uit dat in de toekomst het onrustige gedeelte van de boekerij beperkt zal zijn tot enkele encyclopedieën en citatenverzamelingen. Voorts kondigt hij aan dat met spoed gewerkt zal worden aan de bouw van een nieuw en grootsch societeitscomplex in de collectie Nederlandsche belletrie.

J. J. KROON.

2e JAAR

Is het werkelijk zoo heerlijk om 17 te zijn „behoorlijk opgevoed” en „met capaciteiten”? De eerste dagen of weken in Delft zijn niet gemakkelijk — o, zeker, wèl voor hen die niet kiezen, maar nemen, die niet vragen maar teekenen, die niet besluiten maar meegaan. Want ook nu nog kan er voor je besloten worden en wat weet de aspirant-student van het gewicht van zijn motieven of de draagwijdte van zijn beslissingen? En zelfs als hij dit inziet, wordt het daar gemakkelijker van? Maar als hij al eenige weken door Delft heeft gedwaald, en gezien dat ook volle straten leeg kunnen schijnen, als hij

dan op een avond eens langs dat rare gebouw in de Phoenixstraat is gekomen, met bierende kerels op het balcon of met licht en lawaai uit al zijn ramen stralend, dan is het niet moeilijk te raden wat zijn beslissing zal zijn.

Wenscht hij zich later dit moment nog eens terug, het oogenblik waarop hij nog twee kanten uit kon? In zijn eerste jaar komt de societeit hem als het middelpunt van Delft voor: een huis waar zijn gedachten zich nu onzeker, dan afkeerig om bewegen maar dat er toch altijd in is, en dat hij beter kent dan welk gebouw van de T.H. ook. Maar als in zijn derde, vierde jaar hij „het spel heeft leeren spelen” en de spelers doorzien, dan bevangt hem een onbewust gevoel van tegenzin op de onmogelijke hoeveelheid tijd die met weinig belangwekkende discussie's wordt verbracht, een afkeer van het onafgeslotene van de meeste gesprekken, een walging van het urenleng volharden in een houding, in het „vrij” zijn op zich zelf. En dan vraagt hij zich af of het de moeite waard is te wachten op „stemming”, of hij er heen zal gaan alleen met de hoop dat het gezellig zal worden. Dan vraagt hij zich af of dit nu werkelijk het hart van het Delftsch studentenleven is en zoo ja, wat dan toch wel dit studentenleven waard is.

Neen! Nog altijd zien velen intens vergenoegd en bevrijd naar de heldere nachtelijke sterrenhemel die volgt op de grijze trieste dag nog altijd zijn er in staat om zich tot de boven Delft zwevende onzinnige symbolen op te heffen soms met hun dwaze en meestal onuitgevoerde plannen soms in een wolkje alcohol. Nog altijd vliegt een vogel door de gedachten van sommigen die meer is dan een stoffig korhoen. Nog altijd zijn de mogelijkheden grooter dan de bezwaren. Meer dan de inhoud van de gesprekken is de man die spreekt, belangrijker dan de houding is de vrijheid daartoe, boven de dwaasheid uit gaat de fantasie die haar bedenkt.

Ergens in het Walhallah moet een nest zijn waar De en onze Vogel alle onuitgevoerde plannen, afgedankte symbolische dieren, fantastische ideeën in koestert. In de hemel zouden deze op het schellinkje terecht zijn gekomen want ik ben er niet zeker van dat ze zich altijd zouden weten te gedragen, maar hier kunnen ze best meekomen hoewel ze natuurlijk nog altijd een beetje een selecte eigen gemeenschap vormen. Ook geloof ik niet dat het er erg netjes is: in onbruik geraakte uitdrukkingen en verouderde interne titulatuur hebben het dan ook wel eens aan de stok met de eerbiedwaardige geest van Odin.

Al deze waardevolle overblijfselen hadden reeds tijden gezanikt om nog eens, al was het maar voor een dag uit de archieven bevrijd te worden, maar dat was natuurlijk afgeslagen onder beroep op de slagzin „wat leeft in het Corps....” die helaas nog niet was afgedankt maar eindelijk hadden ze de Vogel toch zoover gekregen, dat hij toestond: voor één dag zouden alle wenschen en ideeën van de leden op het oogenblik dat ze uitgesproken werden tot onmiddellijk tastbare en zichtbare realiteit worden.

In de aanvang was het heel grappig, want de restanten en zelfs de leden waren er niet naar om zich in ernst te bekommeren over de eerste barstende verrekende of naar de maan vliegende lieden, zeker niet toen onder luid geschrei der bevolking ook een lastige hospita en een paar assistenten in snelle vaart naar in de mond liggende afgelegen plaatsen verdwenen. W. en W. veranderde plotseling in een enorm aquarium, waaruit nog eenige vergeten lectoren en bediendes voor de verbaasde oogen van de te koop geloopte bevolking vergeefse ontsnappingspogingen aanwendden. In de Doelen stond een schitterende Parijsche revue op het tooneel; Technische Physica veranderde in een oogenblik in een kinderspeeltuin, om vlak daarop in een worstmolen over te gaan. Eenige vergunninghouders zagen zich plotsklaps in het bet.gesteld van de meest fraai uitgeruste drankpaleizen. Maar 's avonds begon het pas goed: in hoog tempo verschenen vrijwel alle niet georganiseerde studenten naar de crèches en de bewaarscholen in de buurt; een aantal leden werd wegens laag alcoholgehalte in meubilair veranderd; een gedeelte van de Societeit ging in vlammen op om onmiddellijk daarop vervangen te worden door een prachtige toren. De zalen werden behoorlijk uitgedund; het gehalte daalde niet, want de meeste waardevolle leden alleen waren openhartig en onbevreesd in het uitspreken van hun meening. De linten wisselden aan de hand van discussies en het was eigenaardig te zien hoe eenige eerstejaars die in een kring bij de haard waren gehaald afwisselend verkoutten, verwaterden, aan de grond vastgroeiden of verbrandden en dan eventueel weer hun normale gedaante aannamen als men hen niet vergat. Bij het bestuurstafeltje vlogen de menschen af en aan en eenige mindere figuren hingen hulpeloos onder de lantaarn in de middenzaal te wachten tot een van hun vriendjes hen weer naar beneden zou wenschen.

Schalen met croquetten vlogen de bediendes uit de hand; al spoedig gaven deze het op om bestellingen rond te brengen; deze kwamen ook zoo wel op hun plaats van bestemming. Eenige overgebleven Laga-leden (een niet onaanzienlijk ge-

deelte was naar de dierentuin verhuisd) namen de kans waar om de Varsity voor het komende jaar even op de Westvest te winnen. Bekende gelegenheden in Amsterdam, Utrecht en Leiden moesten het loodje leggen en eenige haast legendarisch geworden, reeds lang verdwenen figuren zagen zich tot hun verwondering, soms tot hun ontsteltenis, maar altijd tot hun vreugde weer in de zalen terug. Een aantal menschen hadden plotseling weer een kaalgeschoren kop en bij de ruzie's vlogen de armen en beenen in het rond hoewel er geen klap werd uitgedeeld. Maar het werd pas erg toen eenige lieden, die men ter verbetering een tijdlang op jenever te trekken had gezet en wier tong daardoor meer los was gekomen, dan men van figuren van hun kwaliteit gewoon is, uit zelfverdediging meenden de voor hen gevaarlijke leden in de zuurstofflesschen van Nuiwe Scheikunde, in de Calorimeters van het voormalige Technische Physica en zelfs wel in de aangerolde biervaten van de Sociëteit te moeten opsluiten. Aanvankelijk werd het verdwijnen van den hoofdredacteur van de Spiegel, de vice-president Almanak, eenige Oudleden van den Senaat en de commissaris van de Weerbaarheid niet als een verontrustend verschijnsel opgemerkt; dit kwam voortdurend voor en al spoedig zouden ze als onmisbare figuren door toedoen van hun vriendjes wel weer terugkomen. Maar toen deze vriendjes de een na de ander en in alphabetische volgorde verdwenen begon men zich toch wel iets af te vragen — en men verbaasde zich zeer toen men alle mogelijke zelden geziene en al sinds het begin van den avond verwijderde gezichten weer terug zag. Bepaald ontsteld was de Bibliothecaris toen hij achter de deur van zijn hok vrouwenstemmen meende te hooren — voor hij echter de deur kon bereiken zat hij al in de Kalahari. De weinige overgeblevenen wier namen met V, W en Z begonnen waren het er wel over eens dat er iets aan gedaan moest worden op dit oogenblik echter kon men zich noch hun gezichten noch hun namen noch de plaats waar men ze zoo lang had opgeborgen te binnen brengen en een zucht van verlichting ging op toen de klok twaalf uur sloeg.

L. P.

1e JAAR

Vita brevis Phoenix laugus.

60 minuten maken een uur, 24 uren een dag en er zijn vele dagen noodig om een jaar te vullen.

14 dagen kunnen een uur duren, 50 weken kunnen een eeuwigheid zijn.

Weet ge wat het zeggen wil 2 weken koning, keizer, een God te zijn, te heerschen over en verheerlijkt, aanbeden, vergoddelijkt te worden door de menschen, om dan de rest van het jaar vergeten, verwaarloosd, begraven te zijn?

Hoewel hij weet dat de gebeurtenis met diezelfde regelmaat plaats vindt als het draaien van de aarde om de zon en hij evenmin de voortekenen kan loochenen en hij dus vroolijk hoorde te zijn, is hij niet in staat sombere gedachten uit zijn geest te bannen en bittere verwijten te richten tot hen die eenmaal toch om zijn gunst gesmeekt hebben en hem daarna zoo ondanikbaar behandeld hebben.

Niettegenstaande, zijn zwartgallige gedachten komt er een zenuwachtige spanning in zijn geest; hij draait zich om en loert, door een mystieke kracht aangetrokken naar de deur, de doorgang waar langs ze straks komen zullen, zij die allen van hem afhankelijk zijn en die zijn gunsten zullen vragen. De gedachte aan zijn aanstaande herleving en de hoop dat de nieuwe generatie zich erkentelijker zal betoonen verdrijft langzamerhand zijn pessimisme; hij gaat hetgeen die avond voorgevallen is weer na, om er toch vooral maar uit te besluiten dat het nu weldra gebeuren moet.

Enkele uren geleden hadden de kaalkoppen onder zijn spiedend oog gespeeld, ze wilden rond de tafel loopen, de haarrijken probeerden hen te overtuigen, dat zij in andere richting dit doel moesten bereiken, maar de kortharigen koppig als ze waren, zetten hun eigen zin door en ondanks soms onredelijke hinderlagen was het die kleine donder toch ge-

lukt eenige malen in de verkeerde richting rond te loopen. Een uur daarna, toen ieder weg was, sloop er een aantal mannen binnen die brutaalweg het groote tafelblad wegkaapte en hij verwonderde zich erover dat tot in de grijze oudheid toe steeds het blad gestolen werd nadat er om de tafel gestoeid was en de belanghebbenden dus de lucht ervan goed in hun neus hadden.

Als een profeet voorziet hij alles wat er plaats zal vinden, ze zullen zich tot het uiterste inspannen om het blad terug te krijgen, immers wanneer dit hen niet gelukt zal het onmogelijk zijn hem te bereiken; doch hoewel de verdoemden moedig zijn, de dieven zijn brutaal en zullen met alle geweld probeeren het blad in hun bezit te houden.

Hij voelt aan dat het spoedig gebeuren zal en in zijn hart hunkert hij naar die gebeurtenis die hem in het middelpunt der belangstelling zal plaatsen, die belangstelling die hem slechts enkele dagen per jaar geschonken wordt en waar hij door zijn machtige persoonlijkheid toch zoo'n behoefte aan heeft.

Plotseling hoort hij een geroezemoes; even later kan hij uit de geluiden opmaken dat er zich een veldslag voltrekt en hij begrijpt dat het tafelblad door de altijd zoekenden veroverd, door de deur naar binnen wordt gevochten.

Het duurt nog geruimen tijd voor het geroezemoes aanzwelt tot een tumult en hij de eerste, direct gevolgd door weer anderen, door de deur ziet komen. Ze zijn zeer jong, hun hoofdjes zijn nog rose van kleur, behalve bovenop waar de eerste haartjes boven de huid uit komen gluren; ondanks hun leeftijd doen ze toch erg hun best, ze rennen van de deur naar den muur, die de afscheiding vormt tusschen voor- en middenzaal en waar men 3 groote gaten in heeft gehakt om het tafelblad door naar binnen te kunnen schuiven; op de vloer zijn deze openingen afgedekt door gladde geelglimmende linten en hij heeft wel opgemerkt dat de pasgeborenen dezen val als onpasseerbaar beschouwen omdat zij er wel eens op uit konden glijden en zich lichamelijk of geestelijk vele moeilijkheden konden berokkenen.

Beide partijen vechten als leeuwen, zij die zich hoe langer hoe zekerder waanden van hun prooi, en zij die zich hun prooi langzaam maar zeker zien ontgaan. Door het blad op den grond te werpen en er op te gaan staan probeeren de laatsten een wapenstilstand te verkrijgen; er wordt echter een vlijmscherp geluid gehoord waar de dieven blijkbaar niet tegen kunnen, zoodat ze gemakkelijk van het blad te verwijderen zijn.

Het plechtig oogenblik, is nu gekomen, onbewegelijk als ware hij een doode kijkt hij strak voor zich uit, maar inwendig is zijn ontroering des te grooter. Hij ziet hoe er één, kennelijk de jongste onder hen de stelling begint te beklommen, alsof hij een ladder opklimt die naar de hemel leidt. Hij staat nu boven op, de anderen volgen hem; plotseling flitst een bliksem door het vertrek, 8 tellen stilte dan de donderslag. 7 Mannen in witte jasjes beginnen een wilde dans rond de stelling uit te voeren en smeken zijn gunst af voor de pasgeborenen. Hij herinnert zich zijn plicht en ziet hoe het jongetje zenuwachtig op zijn teenen gaat staan en zijn lippen drukt tegen het minste deel van zijn lichaam; er gaat een schok door beiden; een onzegelijk klein beetje van die wonderbare tooverkracht gaat over in het brein van den onnoozele; het jongetje heft zijn glas op, gevuld met het bloed der broederschap en tracht het met zenuwachtige bewegingen zoo snel mogelijk door zijn keelgat te spoelen; na hem komt er weer één en nog één. De vloer kreunt, in woeste vaart dansen de zeven mannen om hem heen terwijl zij steeds maar opnieuw zijn lied zingen.

P. J. MULDER.

Sophie.

„Een bloemetje? Meneer.”
„Eh... goed, juffrouw.”
„Zegt U maar Bertha. Zal ik het opspelden?”
Bertha? Natuurlijk. Bloemen Bertha. Hij bloosde. Ze zag het gelukkig niet of tenminste ze liet het niet merken. Het stelde hem gerust.

Bij het zien van Bertha was het angstige, onbehagelijke voor-gevoel, alleen maar onbekende menschen te ontmoeten, die te veel hadden gedronken, eenigszins verdwenen. Zij was in ieder geval nuchter.

„Dag Bertha. Hoe gaat 't...”

„Dag Meneer. Zou die meneer, daar, ook een bloemetje gehad willen hebben?”

Hij gaf haar twee gulden en een beetje teleurgesteld werd hij in de richting vande deur naar de voorzaal gedrongen, die met een zwaai open ging. Een paar menschen schoven ruw langs hem heen, iemand botste tegen hem op en voordat hij eigenlijk precies wist wat er gebeurde, waren zij luidruchtig schaterlachend de trap op gerend. De achter gebleven dranklucht gaf hem weer dat angstige onbehagelijke voor-gevoel. Hij kon niet nalaten te denken, dat dit toch zeker niet op de fabriek zou zijn voorgevallen. Had hij de raad van Sophie maar niet in den wind geslagen, dan zou hij nu rustig thuis zitten.

„Drink niet! Denk om je pootje,” waren haar afscheidswor-den geweest. Het had hem eerst geergerd, maar ze had gelijk, zooals altijd.

Ze kon de Societeit niet uitstaan, vroeger ook al niet. Maar het honderdjarig bestaan kon je toch niet overslaan. En hij ging door de deur de voorzaal in.

Hij was wel niet, wat je noemt een subliem Corpsslid geweest, (daarvoor was Sophie een te sterke persoonlijkheid), maar toch had deze Societeit iets voor hem betekend. In de tooneel-hoek had hij zich bezopen, toen Sophie het uit had gemaakt. Omdat hij haar niet had mee genomen naar een feestje, waar volgens hem alleen een ander soort meisjes kwamen. Zijn welgemeend argument, dat door deze kleine ervaring haar persoon in zijn gedachten een hooger, reiner aanzien had verkregen, wilde ze niet begrijpen. Ze had het uitgemaakt. „Wijven zat!” had hij door deze zaal geschreeuwd en wat was hij trots geweest, het te durven, niemand had een aan-merking gemaakt. Sophie's jongste broertje, een eerstejaar, had het van achter de gouden drempel opgevangen en het haar verteld. Binnen een paar dagen was het weer in orde. Hij moest zich wel verlossen. De ring brandde aan zijn vinger, wanneer zijn jaargenooten die eerst het plan hadden om hem als tegencandidaat te stellen voor de Amateurfotografen, schamper allerlei opmerkingen maakten. Dan, ach ja hij moest het bekennen, had hij de neiging om die ring af te doen. Verloofde kerels kon men niet gebruiken en wat kon hij anders dan troost zoeken in de armen van Sophie.

Toch was hij de Societeit niet ontrouw geworden, wat Sophie niet begreep.

Plotseling voelde hij een klap op zijn schouder.

„Verrek, daar heb je die ouwe zak van een Piet” een club-genoot stond voor hem.

„Dag Willem. Hoe gaat het er mee en met je vrouw?”

„Best. Ga mee naar de tooneelhoek, we halen een nieuwe kruik.”

Daar had je het al, maar hij dorst niet te weigeren.

Willem was nogal belangrijk geweest, erger hij had al wat gedronken.

Willem trok hem met een danspas naar de tooneelhoek. Hij botste tegen iemand op, bier morste op zijn kleeren.

„Het geeft geen vlekken” zei Willem toen hij met een zak-doek het bier trachtte af te vegen. Dat wist hij ook nog wel, maar Sophie zou het merken, in ieder geval ruiken en zeker niet nalaten allerlei opmerkingen te plaatsen zooals „dron-kemansbende” of „gelegenheden waar men uitgebreide plan-nen maakt voor een ander soort feestjes.”

In de tooneelhoek was de kruik al aangekomen en daar zat hij dan met een vol glaasje tusschen duim en wijsvinger.

„Goeie morgen,” hij moest wel.

Hij antwoordde automatisch op de vragen en gesprekken van zijn clubvrienden, die volkomen langs hem heen gleden, misschien verwachtten zij niets anders.

Zou Sophie dit allemaal voorzien hebben. Ze had toch zoo vaak gelijk.

D.S.M.G. „APOLLO”.

De muziek speelde enthousiast Tsjackowsky's mars en de Maurits Jaap was ook vol licht en kleur, zoodat iedereen zijn dame in vreugdevolle zwieren door de zaal perste. Henry wist snel het kleine deurtje door te slippen met haar in zijn armen, die hij al de heele avond had pogen te separeren van haar galant. Het was gelukt. Drie maal pirouetteerde hij voor het hok der mandrillen en vergiste zich toen in een moeilijke pas. „Pardon”, prevelde hij. De mandrillen lachten, dat zij drilden. Henri danste weer, struikelde even verder over een krent, die een achtelooze bezoeker vergeten had mee te nemen. Uit verbouwereerdheid sloeg hij een dubbele pivotte en klauwde om zijn evenwicht, waarop de mantel-baviaan hoonend lachte en de slingerapen zich verontwaardigd afwendden.

„O, wateenig”, riep ze, stilstaand voor het echtpaar apen met het levendig gekleurd ziteelt. Hij voerde haar tactvol weg naar de hoek, waar een lynx in een hokje zat en waar hij zijn kans hoopte waar te nemen.

Ondertusschen zocht Reinier als wild naar zijn dame. Hij had wel gezien, dat er een rococo-deurtje leidde naar onge-kende donkere ruimtes en helaas! zijn ergste vermoedens bleken bevestigd, toen hij, in de aangrenzende ruimte ge-komen, in het water haar ontwaarde. Bij nadering viel de last als lood van hem af: het was het nijlpaard slechts. Met een paar natte voeten wist Reinier te ontkomen. Goddank! Daar stond ze, voor het hok van de lynx.

„Ga je mee naar huis, met de bus!”

„Neen, Reinier, ik wacht met Henry op de extratrein”. Namens het Bestuur van het D.S.M.G. „Apollo” maak ik bekend, dat de uitvoering van het Gezelschap is vastgesteld op Vrijdag 28 Maart aanstaande, in de Riviera hal in Rot-terdam. In aansluiting op een vorig bericht wordt mede-gedeeld dat om ongeveer half acht een extra-trein naar Rotterdam zal vertrekken. Na afloop van het concert ver-trekken bussen naar Delft terwijl om ongeveer half zeven een extra trein U weer naar Delft zal terug brengen.

DE DIRECTEUR.

... en toen had je die Jap moeten zien... ha ha... zeg knaap drink eens uit,” en hij moest wel. Het smaakte wel beter, maar Sophie zou het toch te weten komen, ze rook alles.

Nog meer verhalen, nog een kruik „Goeie morgen”.

„Die jenever heeft bijna de oude smaak” zei hij tegen Willem en hij meende het. Sophie kon wel een tikkeltje overdrijven. In ieder geval hij zou zijn tanden poetsen of beter hij zou zijn mond houden, als hij thuis kwam.

In zijn eerste verhaal had hij Sophie getekend als een ver-standige idealistische vrouw en een goede moeder.

Men had niet gereageerd.

Met zijn tweede verhaal „Wijven zat”, had hij meer succes. Even moest hij aan Sophie denken.

Daarna vertelde hij hetgeen zij gezegd had op het punt dat hij naar Delft ging.

„Drink niet. Denk om je pootje”.

„En wat heb je geantwoord”, vroeg Willem.

Even aarzde hij en nam een slok.

„Ik zal het verzuipen”. Hij bloosde ervan, heel even maar want men lachte en men vond het een uitstekende gelegen-heid om weer een kruik te bestellen.

Sophie zou het toch niet begrijpen.

Wat wist Sophie eigenlijk van de Societeit en van pootjes. Hoe kon zij in Godsnaam een oordeel uit spreken over jene-ver als zij het nooit geproefd had of misschien dronk ze wel stiekum.

Hij sloot de oogen legde zijn beenen op het tafeltje tusschen de leege kruiken en luisterde naar het geroezemoes om hem heen.

Sophie was er totaal naast.

Hij zakte even weg en droomde van het andere soort feestje heel, heel lang geleden.

Maar dat is een ander verhaal.

LITERAIRE KRONIEK

Literatuur der résistance.

Frankrijk en West-Europa, of, zoo men wil, Frankrijk en de West-Europeesche cultuur. Enkele eeuwen lang zijn deze beide begrippen nauw met elkaar verbonden, gedurende tientallen jaren zelfs identiek geweest. Maar heeft het Frankrijk van 1947 de hedendaagsche beschaving nog iets te zeggen? Velen zullen geneigd zijn deze vraag ontkennend te beantwoorden, tenzij in den zin van: „Een schip op het strand is een baken in zee”. Apathie, corruptie, moreele afbraak, inderdaad, ze zijn in redelijk voldoende mate aanwezig. En er zijn zelfs Franschen opgestaan — Sartre, Camus en anderen — om er een wijsgeerige rechtvaardiging aan te geven. Eens te meer houdt dit het gevaar in dat Frankrijk zich geestelijk zal stabiliseren op dit niveau van doel- en normloosheid. Maar niettemin, het ware Frankrijk leeft nog, al mag het dan schuilgaan onder een korst van ontbinding. Het zal echter van de Franschen zelf afhangen of zij die korst weg weten te breken, of in lamlendigheid het rottingsproces voort te laten woekeren.

Bij talrijke Franschen — als bij zoovele Nederlanders — leeft een heimwee naar de doelgerichtheid, de bezieling en het enthousiasme uit de bezettingstijd, uit de „résistance”. En met de typisch Fransche mengeling van intelligentie, fantasie en abstraheering is deze résistance beschreven in al zijn vormen, in vele literaire vormen ook. En het valt op hoe veel juist en dieper sommige Fransche auteurs het verzet hebben gepeild dan de beste Nederlandsche schrijvers dit deden. Zelfs een erkend psycholoog als Philip Gibbs wist in zijn „Through the storm” de werkelijke sfeer van het verzet slechts zelden tot leven te brengen; wellicht is hij als outsider te verontschuldigen. Maar voor Theun de Vries, Willy Corsari, Bert Voeten, om enkelen der besten in Nederland te noemen, kan dit excuus toch niet worden aangevoerd. Waarmee niet gezegd wil zijn dat zij niet in verschillende passages de realiteit van atmosfeer en idee weergeven, maar het blijft fragmentarisch.

Jean-Louis Bory in zijn „Mon village à l'heure allemande” daarentegen gebruikt slechts doodgewone menschen en de intrige is op het simpele af, als er al van intrige sprake is. Maar de menschen leven, in hun alledaagsch gedoe even goed als in hun emotioneele momenten. Zelfs de Fransche landstormman Auguste Boudet is een door en door „natuurlijk”, d.w.z. een in zijn houding begrijpelijke figuur.

Een minstens even groote prestatie wordt belichaamd in „Education Européenne” van Romain Gary (Prix des Critiques 1945), dat het Poolsche verzet tot onderwerp heeft. Met een bewonderenswaardig vermogen tot combinatie van verbeelding, spot en werkelijkheid weet hij dikwijls een spookachtige beklemming op te roepen (bijv.: De Duitsche soldaten, die sterven in de sneeuw).

Deze korte beschouwing zou — om het in geijkte termen te zeggen — echter wel verregaand onvolledig zijn, indien niet ook Aragon en Vercors werden vermeld. Zij hebben dit gemeen, dat zij minder naturalistisch schrijven dan de twee hiervoor genoemde auteurs, en eveneens dat zij — direct of indirect — de gedachtenachtergrond van het verzet zeer scherp weergeven. Is in „Servitude et grandeur des français” laatstgenoemd element nog min of meer gecamoufleerd door het verhaal — of liever: de verhalen; het is een bundel van zeven opstellen — Vercors weet op meesterlijke wijze de idee der résistance te sublimeren tot een geheel, waar het daadwerkelijk verzet zelfs niet meer aan te pas komt. Sterker nog: het draagt een overtuiging uit en proclameert een verantwoord geestelijke houding.

Het is hierom dat Frankrijk nog niet geestelijk dood verklaard kan worden. Zoolang er in „la douce Patrie”, zoolang er in West-Europa nog persoonlijkheden zijn, die beseffen dat een levende cultuur alleen dan mogelijk is, als de dragers ervan gericht, gevoed en bezield worden door een alles omvattende overtuiging, door — het groote woord moet toch komen: door een geloof, zoo lang bestaat er nog hoop voor dit land, voor ons.

De laatste alinea was de moraal van een lied, de toepassing van een preek, maar — het zij in alle bescheidenheid gezegd — wie hieraan voorbij gaat, is geestelijk blind.

G. M.

N.V. CEMSTO

Schoonmaakbedrijf
Glazenwasscherij

Dagelijks inw. schoonhouden
van gebouwen

Vrijenbanschelaan 22-24
Telefoon 1020 - Delft

De
speciaalzaak voor de Rooker
is en blijft

G. v. DOMBURG

VOLDERSGRACHT 26

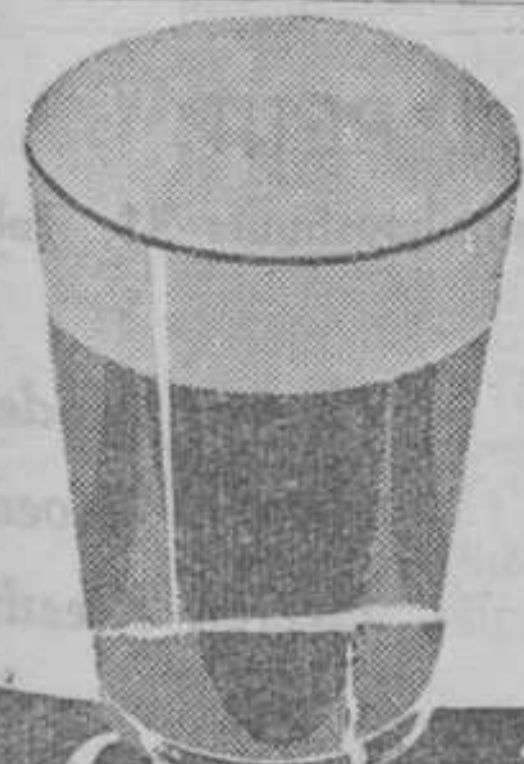
Leverancier van de Senaat
en.....

ook voor U paraat!

FIJNE
HEERENWASCH

N. V. STOOMWASSCHERIJ
v.h. VAN OSSELEN

OOSTSINGEL 152
TELEFOON 166

'n vorstelijk
glas bier

Oranjeboom

Fa. H. C. JANSSEN
Noordeinde 38-40 - Delft

**Stalhouderij en
Luxe Autoverhuur**

Speciaal ingericht voor alle
gelegenheden.
Dag en nacht geopend.

Taxibedrijf
Telefoon 499

Voor Bloemen
en Versieringen

FA. T. KOESLAG & ZN.

Bloemenmagazijn
Hippolytusbuurt 2

Fotograaf...

KOORNMARKT 72

REPETITOREN

G. S. Veltrop, Wiskunde, Natuurkunde, Mechanica,
Paulus Buysstraat 40, Den Haag.

Dr J. Deknatel, Wiskunde voor P₁ en P₂,
Botaniestraat 10, Delft

H. A. Lauwerier, Wiskunde voor P₁ en P₂,
Lindestraat 2, Den Haag.

Ir F. Algie, Mechanica en Electrotechniek,
Westerlookade 16a, Voorburg, Tel. 779092 (Den Haag).

Dr Ir U. Ph. Lely, Analyse (Diff. en Int. rek.) Anal. Meetk.,
Theor. v. Maxw. v. Blankenburgstr. 17, Den Haag. T 335740.

„ACADEMIA”

Boekhandel en Antiquariaat
voor Techniek - Wetenschap - Kunst

Oude Delft 101-103
Telefoon 1776
Delft.

Café-Restaurant

„t Prinsenhof”

het „TREFPUNT”
van de Reunisten

Oude Langendijk 13, Delft   Telefoon 16
Lunch - Diner à la Carte

N.V. VEREEN. DELFTSCHE
PAKSCHUITDIENSTEN

Balhuizen & v.d. Well

GEREGELDE DIENSTEN
VOOR VERVOER
VAN GOEDEREN
DELFT-AMSTERDAM vv

Ligplaats Delft:
Houttuinen 24a - Telefoon 198
Ligplaats Amsterdam:
Rokin, t.o. Ned Bank Tel 42207

Bloembinderij „Floral Art”

Binnenwatersloot 11

Telefoon 980

Delft

Corpsleverancier

STETSON HATS

worden spoedig verwacht

CROON

Peperstraat 7

Corpsleverancier

HEINEKENS BIEREN

Overal en Bovenal

Hoofdagentschap: **J. T. POST**

VROUWJUTTELAND 4 DELFT - TELEFOON 92

Voor

Smakelijk Brood

UNGER, Markt 21

Corpsleverancier

H.H. STUDENTEN!

voor **AL** uw boekwerken

N.V. ARBEIDERSPERS

O. Delft 143 - Tel. 148

(van 1 tot 8 Maart krijgt U bij aan-
koop van boeken voor minstens f 2.50
het geschenk t.g.v. de Boekenweek)

VOOR . . . . .

ONDERHOUD

REVISIE

REPAREREEN

REBUILDING

Van alle voorkomende kantoormachines

VAN RIET'S

Kantoormachinehandel

Phoenixstraat 18 - Telefoon 742 - Delft

Martin's

Cafeteria

Wijnhaven 23

VOOR DEN ETEN

ÉÉN
„OUDE VLEK”
DELFTSCHE DISTILLEERDERIJ & VLEK & CO DELFT

OUDE JENEVER

Drink als regel matig, maar dan ook regelmatig

DE KUYPER

Stoombleekerij
Chemische Wasscherij

„OZON”

Telefoon 778462
VOORBURG

Voor de Heerenwasch.

J. J. PETIT

Hippolytusbuurt 31, Tel. 591

Heeren Modes

Heeren Hoeden

Heeren Kleeding

CORPS LEVERANCIER

„OMEUFA”

Voor
Societeits-
Meubilair

Adres: Choorstraat 28
Telef. 2382 - Delft

Weinig punten

Veel slijtage

Daarom

op de bres voor Uw Garderobe

Kledingmagazijn van Uffelen
Jacob Gerritstraat 12   Delft

Een aloude en
goede MOS
's avonds even nog
een BIERTJE bij

Jan Garos